

Pangaeasta päivää

Hei! Hei heppu! Juuri sinä tavallinen tallaja. Onpas mukavaa kirjoittaa sinulle täältä tulevaisuudesta. Tarkemmin ottaen vuodesta 2135. Luulen, että tykkäisit täällä olostä. Ilma on raikas, kuin metsä tai merenranta kesäisen rankkasateen jälkeen. Vihdoinkin vesipisaroiden voi todella kuulla putoavan sammaleeseen. Se on pehmeää, möyheää ja upottavaa. Sen vehreyteen on mukava vajota. Katsella samalla puiden latvoja ja sinisellä taivaalla märehäiviä pilvenpalleroita. Autot eivät täällä tööttäile eivätkä raivaussahat raivoa. On niin hiljaista. Mitä nyt hyönteiset pörisevät ja vipeltävät; ja madot ne mussuttavat puoliksi maatuneita lehtiä. Uteliaita lintuja on miltei riesaksi asti. Rauhoitusvyöhykkeiden voimaantumisen jälkeen ne eivät enää liiemmin ihmisiä arastele. Menevät omia menojaan. Kaupungeissakin on tätä nykyä kovin rauhallista. Rikollisuuslukujen räjähdettyä käsiin hetkeksi koronavirusepidemian jälkeen on ollut hämmästyttävää huomata, miten nopeasti tilanteeseen tartuttiin. Muutos tapahtui yhden sukupolven aikana, alle sadassa vuodessa. Kai ihmiset vain kyllästyivät tappamaan ja tuhoamaan. Murroksesta ei edes tehty sen suurempaa numeroa. Ajan lehdissä - niissä harvoissa jäljelle jääneissä - mesotaan varsin vähän raiskaajista, roskaajista, siivottomuuksista, sotkuista ja selvityksistä. Ihan kuin kaikki olisivat yksissä tuumin, kaikessa hiljaisuudessa vain tarttuneet toimeen. Hymyilleet ja kysyneet: "Miten voin auttaa?" Ja todella auttaneet. Kaikkia. Kunnioittavasti ja kyseenalaistamatta. Jos kuvaisin vierailuvuottani yhdellä sanalla, se olisi kohtuullisuus. Ihmiset tuntuvat aidosti iloitsevan siitä, mitä heillä on sen sijaan että murehtisivat sitä, mitä luulevat heiltä puuttuvan. Rahan käsitteen ymmärtää enää vain harva. Aikaa, kohtaamista - niitä arvostetaan ja ylistetään sitäkin enemmän. On ollut uskomatonta seurata, mihin kaikkeen ihmiskunta pystyykään, kun sen ei enää tarvitse murehtia resurssien riittävydestä tahi niiden tasapuolisesta jakautumisesta. Luovuus on loistossaan, ja lapsesta pitäen kunkin luontaista uteliaisuutta ja tutkimushalua kultivoidaan mitä mielikuvituksellisimmissa hankkeissa. Olisitko uskonut, että maailman merien muovittumisen ratkaisi 15-vuotias? Vähän kuin ohimennen siinä muitten opintojensa ohessa. Viimeisen vuoden aikana minäkin olen oppinut paljon. Kolmea eri kieltä, noin niinkuin lämmittelyksi. En toki täydellisesti, mutta niin, että tulen niillä matkustaessani toimeen. Islannin jäätiköt ovat muuten jälleen jäässä. Kaupunkiviljelysten lisääntyä Etelä-Amerikan sademetsät ovat toipumassa. Itse asiassa moni aiempi metsänvihaaja avustaa nykyisin alueen alkuperäisasukkaita heidän elämäntapansa elvyttämisessä. Tiesitkö muuten, että nykyisin puhutaan jälleen Pangaeasta? Mantereet ovat maantieteellisesti tietenkin yhtä erillään kuin sinunkin aikanas, mutta jotenkin ajatus yhdestä yhteisestä planeetasta on vain juurtunut kielenkäyttöön. Ja ihan käytäntöihinkin: täällä ei rajamuodollisuuksista piitata! Aurinko alkaa painua mailleen ja minun on aika palata iltapuhteitteni pariin. Lukemaan ääneen laajennetun perheeni lapsille. Odotan kuulevani sinusta taas pian. Voi hyvin!